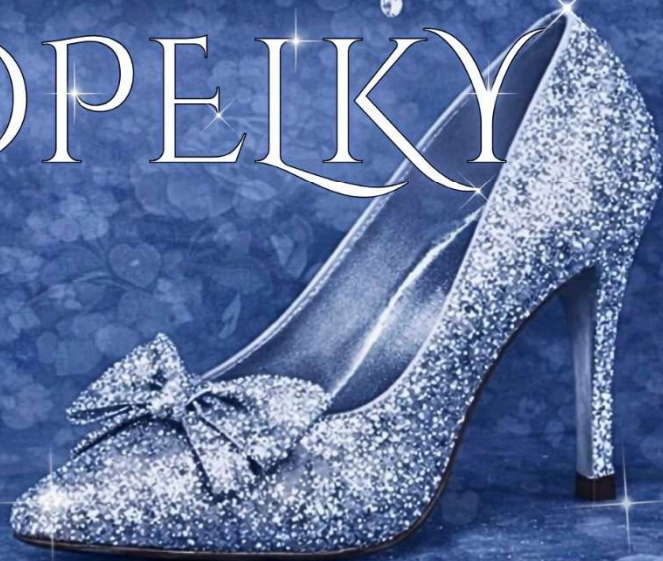

STŘEVÍČEK MODERNÍ

POPELKY

Martina Šeborová

Střevíček moderní Popelky

Martina Šeborová

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2024
Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 133. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Martina Šeborová
Obálka a grafika © JPolc
Redakce a korekce: Petra Čechová, Anna Bílá,
Tomáš Rejc, Lucie Nováková
Stylistika a kontrola: Monika Kurucová, Kristýna Tichá

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-17-2 epub
978-80-88525-16-5 PDF

Věnování

Knížku bych chtěla věnovat svému manželovi, oběma mým dcerám
Malvínce a Melánce.

Mojí mamince, jejímu manželovi Petřovi, a dědečkovi.

A v neposlední řadě mému tatškovi a babičce, kteří mi moc chybí.

Moc vás všechny miluji a děkuji za vše.

ANOTACE

Emma byla odjakživa zamilovaná do Ethana – nejlepšího kamaráda svého bratra. Jako děti byli nerozlučná trojice, dokud jednoho dne Ethan nezačal dělat, jako by pro něj Emma přestala existovat. Roky plynuly, city přetrvávaly. Když po studiích dostala nabídku pracovat ve firmě, kterou Ethan a její bratr založili, doufala, že si jí konečně všimne.

Ethan ale dál hledal lásku jinde.

Maškarní ples k výročí založení firmy měla Emma za trest – další večer, kdy ho bude muset sledovat po boku jiné.

Tajemný muž v masce, nečekané pozvání na drink... a jedna noc, která roztočí kola osudu.

Netuší, kdo se skrývá pod maskou. Jakmile ale jednou podlehne, není cesty zpět, protože některé noci změni všechno – a některá tajemství pálí víc než touha sama.

1.Kapitola

EMMA

„Co si vezmeš za masku?“ vyzvídá Sabrina, která stojí vedle mě. Pomáhá mi probírat se kostýmy, které se mi vůbec nezamlouvají. Buď jde o mužské převleky, nebo jsou mi moc velké. Navíc doufám, že na poslední chvíli nic neseženu a zůstanu doma. Jenže to se mé nejlepší kamarádce a potenciální švagrové nelíbí.

„Když já nevím, Sab, fakt tam musím chodit?“ kňourám, protože nikde není nic, co by mě okouzilo. Kéž by na mě moje máma tolik netlačila, abych tam šla. Raději bych si vzala knížku a lehla si do postele než se proménádovat v převleku jako nějaké zboží. Nejde o můj úspěch a nechce se mi tam.

„Ano, musíš jít, Emms,“ zatřepe se mnou.

„Já si myslím, že máma a táta jako zástupci rodiny budou stačit,“ mračím se na ni. Nemám ráda akce, kde se musím přetvařovat, že jsem někdo jiný. Chápu, že pro bratra je tahle událost důležitá. Ale já, šedá myš kanceláře?

„Ty jsi fakt praštěná,“ plácne se do čela. „Rodiče si moc přejí, abys tam byla, vždyť jsi jejich dcera, a navíc ta nejlepší z oboru. Takže jde i o tvůj úspěch.“

V tom má asi pravdu, ale můj názor tím nezmění.

„Bojím se, že Nickovi jeho večer pokážím. Víš, jaké jsem nemehlo. Všechno v dosahu dvaceti kilometrů je v nebezpečí,“ snažím se zavtipkovat. Moc se mi to ale nedaří, protože Sabrina mi nevěří ani slovo. Zná mě a moje výmluvy na ni neplatí.

„Nick tě miluje a mrzelo by ho, kdyby tam nebyla jeho malá sestřička,“ přemlouvá mě dál.

Tlačí mě k dalšímu věšáku, abych si konečně něco vybrala. Jenže ani tento nevypadá o nic líp než ten vedlejší. Nejradši bych zdrhla, ale harpie vedle mě to nedovolí.

Sabrina, moje nejlepší kamarádka.

Musím se smát. Je krásná, má dlouhé hnědé vlasy, šedé oči a obličej porcelánový jako panenka. Tuhle přezdívkou má už od doby, kdy začala pracovat ve vedlejší kanceláři. Nosí trička, co mají rukávy do špičky jako za dob gotiky. Daly by se přirovnat k šatům princezen. Mně připadají jako křídla, takže odtud přezdívkou – Harpie.

Od té doby se nezměnila, stále je nosí. Vzpomínám si, že v době, kdy nastoupila do firmy, už jsem já byla skoro inventář. Nick si mě vzal pod ochranná křídla již na praxi na vysoké škole. Takže jsem měla od počátku jisté místo a nemusela se strachovat, kde skončím.

„A co ty máš za kostým?“ snažím se odvrátit pozornost od sebe.

„S Nickem jdeme za Aladina a Jasmínu. Já ti to ještě neříkala?“ udělá legrační obličej.

Dělám, že přemýšlím, i když o jejím kostýmu samozřejmě vím. Má jej vybraný už od chvíle, kdy se Nick o plese zmínil u rodinné večeře.

„Aha, jo, vlastně už si vzpomínám. Proto sis chtěla v té zoo půjčit toho tygra, že?“ podívám se na ni s úšklebkem.

„O tom mi ani nemluv. Měsíce zařizování a nic z toho. Nevadí, nakonec jsme se s Nickem dohodli, že objednáme velikého plyšového. Necháme si ho u stolu a bude ležet vedle létajícího koberce.“

„Dobrý nápad,“ kývnu a v tom okamžiku mi oči sklouznou na něco, co mě konečně zaujme. Na samém konci štendru, schovaný za všemi těmi hrůzami, které mě zatím přesvědčovaly o tom, že nikam nemám chodit, jsem objevila skvost, který se líbí dokonce i mně. Dlouhé modré šaty, naprosto jedinečné. První myšlenka mi zabrousí k Popelce. Sice není mou oblíbenou princeznou, ale nevadí. Nemůžu z nich spustit oči.

Bože, ty jsou dokonalý. Navíc moje velikost, jako by na mě čekaly. A je k nim i maska.

„Haló, Emms? Tak co? Už máš vybráno?“ zaslechnu Sabrinu z vedlejší uličky.

„Asi ano. Našla jsem tyhle,“ volám nazpět. Okamžitě je беру do rukou a nehodlám je pustit.

Možná ten ples nebude tak hrozný, jak jsem si myslela.

Stojím u zrcadla a přikládám si šaty k tělu. Vypadají na mně neuvěřitelně.

„Budeš krásná. Úplně tě v nich vidím. Všichni chlapi se po tobě budou koukat,“ mrkne na mě s výrazem, jako by mi chtěla něco naznačit.

„Víš, že budu mít na tváři masku?“ zvednu jedno obočí.

„No a?“ zakroučí hlavou.

„Takže mě nikdo nepozná, což by mohla být moje výhoda. Máš pravdu,“ usměju se. Nejen proto, že vím, jak ji tím naštvu. Je rozkošná, když má v očích ty malé blesky. Ale upřímně... možná na tom, co říkám, vážně něco je.

Budu pro každého někdo jiný. Tajemná. Neznámá. A druhý den se vrátím do kanceláře jako ta stejná Emma, co jen tiše sedí u počítače. Ta, kterou všichni znají.

„Já tě miluju, ale někdy bych tě fakt koplá za ty tvoje kecy,“ zakaboní se Sabrina. „Emmo, jsi krásná. Že to Ethan nevidí, je jen jeho problém.“

A sakra. Zábava skončila. Proč tohle zase vytahuje?

Už dávno jsem se smířila s tím, že jsem pro něj neviditelná. Vlastně ne. On mě tak přímo pojmenoval. Nudná a otravná sestra svého nejlepšího kámoše. Skvělý, co?

„Bude tam večer?“ zeptám se tiše. Možná bych si ještě mohla namlouvat, že se Ethan rozmyslí a zůstane doma s nějakou další náhodnou známostí. Šance jsou ale mizivé.

„Ano, Emmo, bude tam. Je to Nickův společník,“ odvětví a pak se zarazí. „Počkej... ty tam nechceš jít hlavně kvůli němu, že jo?“ chytí mě za rameno právě ve chvíli, kdy se chci otočit, aby neviděla, že se mi do očí derou slzy.

Jak je možné, že mě vždycky prokoukne?

„Na rovinu? Kdyby tam nebyl, uvolnila bych se víc. Nemusím ti snad připomínat, jak jsem před ním nešikovná,“ promnu si kořen nosu. Pořád se mi zvedá žaludek, když si vzpomenu, jak na mě křičel poté, co jsem mu omylem vylila vařící kávu do klína. Nebo když mu na hlavě přistál

můj oběd. A těch příhod mám na kontě mnohem víc. Možná je vlastně lepší, když dělá, že pro něj neexistuju.

„Budeš tam se mnou a všechno bude v pořádku. Teď už hlavně pojď, máme být za chvíli u Mis. Má pro nás nějaký nový druh make-upu a bude nám dělat vlasy,“ tahá mě Sabrina uličkou.

Já, která se nikdy nemaluju, najednou mám mít na obličejí maškarádu?

Mis alias Mischel je mou kamarádkou od dětství, kdy mě sebou Nick přestal brát ven. Jako dítě jsem utekla z domu, abych tam nemusela být sama. Narazila jsem na stejně osamělou dívku, věkově mi hodně blízkou. Od té doby jsme veškerý čas trávily spolu a naše přátelství vydrželo dodnes. Přestože jsme každá studovala jinou školu, po celý čas jsme byly jedna druhé oporou.

„Co bychom bez ní dělaly, že?“ zašklebím se.

„Bože,“ povzdechne si Sabrina a táhne mě k pokladně, abych koenečně zaplatila za šaty.

Snad mi Mischel udělá takový make-up, abych se cítila dobře...

Salón, kam míříme, není nijak velký, ale pro mě má své kouzlo. Ráda sem chodím, cítím se zde jako doma. Když si vzpomenu, jak na mně Mis experimentovala – dokonce mi spálila kus vlasů. Což v ten moment rozhodně nebylo vtipné. Musela mi pak zkrátit délku až na mikádo, a já vypadala jako osmiletý školák, kterého ostříhala babička. Teď už se tomu společně jen zasmějeme.

Návštěva kadeřnictví, i když patří mé nejlepší kamarádce, nikdy nepatří mezi mé oblíbené činnosti. Donutím se k tomu většinou až na poslední chvíli. Mis mě ale zná. Stačí jí pár vět o tom, že nechci nic přehnaného, ale bylo by super, kdyby mě nikdo nepoznal. Posadí mě zády k zrcadlu a s úšklebkem prohodí, že se uvidím, až budu připravená.

„Mischel? Co jsi se mnou udělala? Tohle nejsem já,“ vykulím oči na svůj odraz a koutkem oka sleduju kamarádku. Jako by byla kouzelnice. Kruhy pod očima jsou pryč, mastné vlasy také, brýle vystřídaly kontaktní čočky, na očích kouřové stíny, a perfektně upravené obočí... A pak ten účes! Najednou je ze mě někdo úplně jiný. Jako hollywoodská hvězda. Nevěřím vlastním očím.

„Chtěla jsi být někým jiným?“ usměje se na mě Mis.

„Ano, ale takhle se nepoznávám ani já,“ šeptám a dotýkám se zrcadla, jako bych sama sebe musela ujistit, že jsem to opravdu já.

„Jsi nádherná, Emmo,“ dívá se na mě Sabrina s opravdovým úžasem. „Všechny překvapíš. Myslím, že ani vaši nebudou vědět, kdo jsi.“

„Tak pojď, oblečeme ti ty šaty,“ ukazuje Mischel na věšák.

Stále v šoku mířím do kabinky, kde mi obě pomáhají nasoukat se do korzetu. Je trochu nepohodlný, ale při pohledu do zrcadla se nedokážu neusmát.

„Ještě masku – a do vlasů ti dám korunku. Skvěle se hodí k tomu drdůlku, co jsem ti vytvořila,“ mrkne na mě Mis.

„Kdo jsi? Já tě vůbec neznám,“ zamumlám si pro sebe. Žena v zrcadle má dlouhé modré šaty, pod nimiž vykukují bílé lodičky zdobené korálky. Vlasy má učesané do elegantního drdolu s korunkou a na tváři masku, která zvýrazňuje barvu jejích očí.

Teprve až teď mi dochází, že ta žena jsem opravdu já.

„Užijte si večer, princezny,“ pronese Mischel s úsměvem, když nás vyprovází ke dveřím.

„Ty nejdeš zároveň s námi?“ křiknu na ni. „Vždyť jsi mezi pozvanými.“

„Dorazím později. Mám ještě nějakou práci,“ posílá mi vzdušný polibek a mně je hned jasné, co ji zdrží. Zase přijel Josh.

S posledním pohledem ke dveřím salonu si přidržím spodek šatů, abych si na ně nešlápla, a vydám se za Sabrinou k autu, které nás má odvézt na ples.

„Kdo to je?“

„Poznáváš ji?“ slyším kolem sebe přesně ve chvíli, kdy vcházím do tanečního sálu. Usměju se pro sebe a jdu ke stolu, kde sedí moji rodiče. Když přistoupím, máma se na mě podívá jako na nějakého vetřelce.

Asi to opravdu funguje, nikdo mě nepozná a těší mě, že ani táta s mámou ne.

„Emmo?“ obejmeme mě máma, když si na chvilku sundám masku. Oba se na mě dívají jako na jiného člověka. Jako bych ani nebyla jejich.

„Ano, mami, líbím se ti?“

„Jsi nádherná,“ pronese dojatě. Je mi úplně jasné, že je trochu zaujatá, protože jsem její dítě. „Je hrozný nezvyk tě takhle vidět,“ pokračuje. Pro mě jsou její slova impuls, abych se vypařila, a proto zamírím k baru. Nestojím totiž o její dohazování potencionálních manželů, které obvykle následuje.

„Můžu tě na něco pozvat, Popelko?“ ozve se za mnou hluboký hlas. Pomalu se otočím a přede mnou stojí muž minimálně o hlavu vyšší. Při pohledu na něj se mi tají dech.

Temně modrý kabátec se zlatým vyšíváním těsně obepíná jeho široká ramena a pevnou, svalnatou hrud'. I pod vrstvami látky je znát napětí silného těla, které si uchovává ladnost i ve slavnostním úboru. Jeho pohyby jsou jisté a klidné – muž, který nemusí dokazovat svou sílu, protože je zřejmá. Tvář mu zakrývá decentní maska, zdobená jemnými ornamenty, skrze kterou však prosvítají jeho zelené oči – jasné, hluboké, téměř hypnotické. Zároveň mu dodává tajemství, které přitahuje všechny pohledy jako magnet. Člověk může jen hádat, jaký výraz se skrývá pod ní – úsměv, klid, nebo možná stín smutku.

„A-ch... ano. J-já... já myslím, že je všechno zadarmo,“ vykoktám ze sebe při pohledu do jeho očí, na které se nemůžu přestat dívat.

„Pst... Nikomu to neříkej. Nevěděl jsem, jak jinak začít konverzaci,“ skočí mi do řeči, než stihnu odpovědět.

„Proč?“ nechápavě se na něj podívám.

„Nemůžu od tebe odtrhnout oči. Když jsi vešla do sálu, celý se rozzářil.“

„To se divím, obvykle bývám přehlédnutelná,“ zavtipkuju, nebo spíš konstatuju.

„Tomu se mi nechce věřit. Zním spoustu takových žen, ale ty mezi ně určitě nepatříš,“ palcem si přejede přes spodní ret.

„Řadíš se mezi lichotníky?“ tázavě se podívám na muže před sebou oblečeného v kostýmu prince.

„Ještě jsem se nepředstavil, jsem Krasoň, tedy Princ Krasoň,“ mrkne na mě. Vezme mě za ruku a jemně ji políbí.

„Princ Krason? Nebyl snad tím, který zachránil dívku ze špatné situace?“ neodpustím si poznámku.

„Myslím, že v nouzi jste, má paní, nemáte v rukou žádnou skleničku s pitím.“

„Och. V tom případě se nechám zachránit, princí Henry,“ usměju se na něj.

„Henry?“ zvedne jedno obočí.

„Ano. Popelka se zamilovala do prince Krasoně, ale jeho pravé jméno bylo Henry,“ poučím ho. Konverzace mezi námi je velice příjemná. Dokonce se nezakotávám jako s Ethanem. Usměju se a on mi podá sklenici s vínem.

„Mohl bych znát tvé ctěné jméno?“

„Myslím, že dnes zůstaneme u Popelky a Krasoně,“ mrknu na něj a doufám, že na to přistoupí.

Nechci, aby věděl, kdo jsem, protože by jinak odešel.

Celý večer se od sebe ani na krok nehnete, máme si stále o čem povídat, a hlavně udržujeme svoji identitu v tajnosti.

2.Kapitola EMMA

„Emmo, ty si nás vůbec nevšímáš,“ kárá mě Sabrina, když se náhodou potkáme na toaletě. Vypadá unaveně, celý ples organizovala a nespala kvůli tomu už několik dní. A i když ji Mischel namalovala, kruhy pod očima se začínají objevovat.

„Promiň, já jen dala na tvou radu, abych se bavila,“ usměju se na ni.

Co se jí pořád nelíbí? Napřed se mám bavit, teď by si mě nejradši ukradla pro sebe. Já jí někdy fakt nerozumím.

„Vidím. A náhodou je dokonce princ, co?“ rejpane si.

„Koukala jsem jak opařená, když se za mnou objevil a začal na mě mluvit.“

„Víš o tom, že mluvíš s –“ začne Sabrina.

„Ticho! Mlč!“ skočím jí do řeči. „Nic mi neříkej. Nechci, abys mi prozradila, s kým trávím celý večer. Jen pro dnešní noc chci být někým jiným.“

„Když myslíš,“ řekne a nenápadně na mě mrkne.

„Sab, nech toho,“ stáhnu koutky úst do zamračeného úsměvu.

O co jí zase jde?

„Nic ti už neřeknu, když nechceš.“

„Děkuju. A teď mě omluv, musím se vrátit ke svému princovi.“

„Uživej si, zlato,“ popřeje mi. Dá mi pusu na tvář a zamává, když vychází ze dveří. Chvilku tam ještě nevěřícně stojím, protože mě trochu vykolejí. Přestože nemám čas o tom přemýšlet, nasadí mi brouka do hlavy.

Znám ho? Potkávám ho vůbec někdy? Možná ano, ale on mě určitě nepozná.

Vrátím se do tanečního sálu a podívám se ke stolu, kde sedím se svým princem – a nemůžu uvěřit vlastním očím. Stojí tam nějaká žena a podle toho, jak na něj sahá, usoudím, že se spolu znají. Pomalu se vypravím k němu, abych si vzala svoji skleničku vína a mohla odejít. On mě ale v tu chvíli chytí za ruku, omluví se dotyčné ženě, že je pro tuto noc zadaný. Pak už věnuje veškerou pozornost jenom mně.

„Smím tě, princezno, požádat o tanec?“ zeptá se, když začínají hrát píseň *Forbidden Love*. Jeho očím se nedá odolat, jsou mi zvláště povědomé, ale nemůžu si uvědomit odkud. Při každém jeho pohledu mi srdce chce vyskočit z hrudi.

„Ale samozřejmě, můj princí,“ odložím sklenku a vložím svoji ruku do jeho, aby mě mohl odvést na parket. Společně protancujeme několik hodin, jako kdybychom patřili k sobě. Ještě nikdy se mi nikdo nevěnoval tak jako tento záhadný muž. Všude kolem jsou krásné dívky – a on má oči upřené jen na mě.

„Půlnoc se blíží... měla bys odejít, zůstal by mi jen střevíček jako vzpomínka. Já se ale nechci smířit s tím, že tě ztratím. Ještě nejsem připravený tě nechat jít,“ zašeptá a jeho dlaň nepovolí sevření mé ruky.

„Tak mě nenech odejít,“ řeknu bez přemýšlení.

„Na co myslíš?“ nechápavě se na mě dívá. Na malý moment mě přepadne strach, ale jeho oči ho hned zaženou.

Aspoň pro jednou se můžu odvázat.

Hlavou mi poletuje spousta myšlenek, na které bych neměla brát zřetel. Pod lehkou látkou jeho košile se rýsuje pevné tělo a já si přeju zahlédnout ho takové, jaké je – bez závoje a bez hranic.

„Cítíš to mezi námi?“ podívám se na něj zpod řas, dech se mi zadržává v hrudi.

„Už od doby, co jsi vešla do sálu,“ zašeptá a v jeho očích se rozhoří plamen. „Strašně tě chci.“

„A přitom jsi mi ještě nedal ani polibek,“ vydechnu. Horko mi zalije tváře a kousnu se do rtu.

„Zkusím se polepšit,“ nakloní se ke mně, ale já ho zastavím.

„Tady ne, pojď se mnou,“ propletu naše prsty a vyvedu ho z hlučného sálu do tichého zákoutí. Mé kroky znají cestu – k pracovně, kde máme jistotu, že nás nikdo nevyruší.

„Ale tohle je kancelář...“ vydechne, když za námi zaklapnou dveře.
„Psssst,“ přiložím mu prsty na rty. „Teď na ničem jiném nezáleží.“

Než stihne cokoliv namítnout, přitáhnu si jeho obličej a naše ústa se konečně setkají v prvním polibku. Nejdřív je nesmělý, zkoumavý – a přesto mi tělem proběhne jiskření, které mě rozechvěje až do konečků prstů. Pootevřu rty a on mě vtáhne hlouběji do sebe. Naše jazyky se dotknou a vzápětí rozvíří tanec, stejně vášnivý jako hudba z plesu, která k nám doléhá jen vzdáleně.

„Nikdy jsem nikoho nechtěl tak jako tebe,“ vydechne a jeho hlas se mi vpíjí pod kůži. Mé srdce se rozbuší ještě víc.

„Tak mi to ukaž,“ proskočí mi ze rtů dřív, než o tom stihnu přemýšlet.

Na okamžik se odtáhne a v jeho očích se zableskne překvapení, ale hned mě vezme za ruku a vede chodbou k výtahům. Přitisknu se zády k lesklé stěně kabiny a sleduju, jak stiskne tlačítko pro nejvyšší patro. Stoupáme vzhůru a čas se vleče, jako by se i hodiny zdráhaly pustit nás k okamžiku, který má přijít.

„Tohle patro je přece pro klienty...“ hlesnu, jen abych přerušila vlastní bušící myšlenky.

„A co když jsem právě jeden z nich?“ zašeptá a s úsměvem se nakloní blíž.

Je mi jedno, kdo jsi. Jen ať už jsme nahoře.

Když výtah cinkne, za ruku mě vede chodbou a odemkne dveře apartmá. Vtáhne mě dovnitř. Než stihnu cokoli říct, přitiskne mě ke zdi a zaplaví dalšími polibky. Jsou žhavější, hladovější, a přesto plné něhy.

„Bože, jak já tě chci,“ zašeptá a jeho dlaň se zvedne k mé masce.

„Ne,“ zachytím jeho ruku a zavrtím hlavou. „Masky zůstanou. Dnes jsem jen Popelka a ty princ Krasoň.“

„A jak tě potom najdu?“ Jeho oči posmutní.

„Jak Popelku našel princ?“ usměju se a dotknu se jeho rtů. A v tom polibku, který následuje, se rozplyne všechno ostatní – realita, jména, svět kolem. Jsme jen my dva, zakletí v jediné kouzelné noci, která patří jenom nám.

Zítřka na mě zapomene.

„Pojďme něco udělat s tím kostýmem,“ zašeptá. Rukou mi přejede přes záda a pomalu rozvazuje korzet. Kousek po kousku ho rozevívá, až mi šaty spadnou k nohám.

Díky bohu, že jsem si vzala nové prádlo.

Hladí mě po nahé páteři a vlna rozkoše putuje až do mého rozkroku. Kabát dopadne na zem a já se začnu věnovat knoflíčkům na jeho vestě a následně košili. Vůbec nevím, kde se ve mně takové chování bere.

Takhle vypadá ještě víc sexy. Má tak svalnaté tělo, tak moc se ho chci dotknout.

„Zpomal, napřed ty.“ Jemně mě chytne za ruce a pomůže vystoupit ze šatů.

„Skleněné neměli?“ zasměje se, když se podívá na moje střevíčky.

„Jsem chtěla být nezaměnitelná,“ lžu. Skleněné dělají jen na zakázku a já si je vybírala na poslední chvíli.

„A ty si myslíš, že nejsi? Pro mě jsi nejvíc originální žena, jakou jsem kdy potkal.“

„Vy se mi snažíte lichotit, princí?“ Kousnu se do spodního rtu a rukou putuju po jeho hrudníku dolů. Mrkne na mě a potom svoje rty nasměruje k mému krku. Z úst mi unikne zasténání. Jednou rukou bojuje se zapínáním na podprsence, a když už se mi zdá, že to nemůže vyhrát, kus oblečení dopadne na zem.

„Nádhera,“ zašeptá mezi polibky a pokračuje dál po klíční kosti až k levé bradavce. Jemně ji obkrouží jazykem a pak do ní slabě kousne. Moje tělo se rozechvěje pod jeho rty.

„Bože,“ zavzdychám. Hlava se mi automaticky zakloní, abych mu byla hrudníkem blíž a on měl lepší úhel pro svou pusu. Tohle bych si dokázala užívat celé hodiny.

Má tak dokonalá ústa.

„Ještě jsem ani pořádně nezačal,“ řekne.

Vezme mě za ruku a odvede do ložnice. Pohladí mě po tváři. Tělem se ke mně přitiskne, rukama mě chytne v pase a společně padáme do peřin. Ústy zaútočí na moje rty a pak se jimi pomalu přesune přes krk znovu na má prsa. Laská je, líbá, kouše a olizuje.

Tiše zasténám. Mezi mýma nohama pulzuje vzrušení a já se nemůžu dočkat toho, co bude následovat. Jeho pusa pokračuje od mých ňader dolů. Na moment se zastaví u pupíku, kam vkládá něžné polibky.

„Ach bože, nepřestávej,“ škemrám.

„To nemám v plánu, má paní,“ usměje se. „Můžu tě ochutnat?“

Přikývnu a sleduju ho, jak si kleká přede mě. Chytne mě za nohu a razí si cestičku z drobných polibků od kotníku k vnitřní straně stehna. Moje kalhotky vlhnou. Zamrkám očima, když mi je stahuje dolů.

„Pokračuj. Prosím,“ vzdychnu. Můj rozkrok pulzuje a vypadá, že každou chvíli shoří touhou.

„Jak si má paní přeje,“ souhlasí. A potom se konečně dotkne jazykem mého bolavého klitorisu, olizuje ho, saje, a nakonec do něj jemně kousne. Tělem se mi prohání vlna rozkoše a já vybuchuju v orgasmovém ohňostroji. Oheň se postupně šíří do každé části mého těla.

Můj první orgasmus.

Všechno moje vzrušení se rozlívá do všech stran a já jen bezmocně oddechuju. Než odezní první vlna uspokojení, strčí do mě jeden prst. Jeho pohyb je jemný a moje tělo na něj reaguje jako na ten nejslastnější pocit na světě, který mě znovu nese na vrchol. Když zasténám, vsune do mě i druhý.

Jeho doteky jsou pro mě úplně nové, ale vzrušující. Toužím po něm ještě víc.

„Bože, já budu znovu.“ Mám roztřesený hlas.

„Ještě ne!“ zavelí.

Palcem mi přejíždí přes klitoris a ukazováčkem s prostředníčkem do mě stále proniká tak pomalu, aby moje vyvrcholení oddálil.

„Prosím, já tě chci,“ zvednu hlavu. Očima ho pobízím, ať si mě vezme.

„Mám na sobě ještě moc oblečení,“ řekne.

Posadím se a začnu z něj strhávat zbytek kostýmu. „Když jsi tak dobře posloužil ty mně, dovol mi ti to oplatit, můj pane. Nech mě tě taky ochutnat,“ olíznu si rty a sleduju, jak přikyvuje.

Když je nahý a svršky se válí na zemi, položí se na postel. Nakloním se k jeho krku a vkládám jednotlivé polibky, přesunu se na klíční kost

a potom na hrudník. Jeho sténání mě povzbuzuje a já si dodávám odvalu a posouvám se stále níž.

Emmo, použij všechno, co sis o tom načetla v knížkách.

„Jsi tak velký,“ vydechnu, když se dostanu k jeho penisu. Nakloním se a jemně políbím jeho špičku. Po milimetrech si ho zasouvám do úst co nejhlouběji. Dnes poprvé prožívám takovou intimní chvíli. S žádným přítelem jsme se tak daleko nedostali.

„Popelko, co mi to děláš?“ zasténá a tím mě povzbudí ještě zrychlit tempo. Najednou mě chytí za ruce, přitáhne nahoru a jediným pohybem přišpendlí pod sebe.

„Už dýl nevydržím, chci být v tobě,“ vtiskne mi polibek. „Nevím, jestli zvládnu jít pomalu, tak moc tě chci,“ podívá se na mě a čeká na svolení.

Červenám se při jeho slovech a vtom si uvědomím, že on je můj první. Všechno je tak přirozené, až jsem zapoměla na svoje panenství.

„Prosím, buď něžný. Já...“ Než to stihnu doříct, vnímám, jak svůj penis přiloží k mému vchodu a pomalu do mě proniká. Cítím, jak mě roztahuje, razí si cestu dál, až se zasekne a mě zasáhne ostrá bolest.

Auuu, sakra.

Zhluboka dýchám a snažím se najít ztracenou rovnováhu. Bodavé jehličky pomalu ustupují a já si konečně začínám zvykat na jeho tloušťku a délku uvnitř sebe.

„Mám přestat?“ zarazí se. Všechno jako by kolem nás zamrzlo a já s tím. „Ublížil jsem ti?“

„Jen pomalu,“ zašeptám nakonec.

„Ach... bože... jako bych se ponořil do samotného nebe,“ vzdychá, když do mě znovu jemně zajede. Opatrně se zasouvá a vysouvá dovnitř a ven, až najde ten správný rytmus. Postupně nabírá na rychlosti a z úst mu uniká sténání. Ve mně narůstá nová dávka vzrušení, až mě svými útoky dostává na hranu.

„Už to déle nevydržím,“ vydechne mi do úst. „Teď,“ zašeptá a oba padáme přes okraj. Stále se hýbe, aby protáhl délku mé extáze, sténám hlasitěji. Když i jeho orgasmus doznívá, přiloží svoje rty na mé čelo a pak se svalí vedle, aby stejně jako já mohl popadnout dech.

„Jsi dokonalá,“ políbí mě.

„Úžasné,“ souhlasím. Oči se mi zavřou a já si užívám dozvuků extáze.

„Mohla by sis konečně sundat tu masku?“ dívá se na mě svýma velkýma zelenýma očima a já mám nutkání se mu odhalit, ale nakonec to neudělám.

„Ne. Řekli jsme jen dnes. Popelka a Krasoň.“

Bude pro nás oba lepší, když už se nevidíme.

„Jak to myslíš? Jsi přesně ta, kterou chci.“ Chytne mě za ruku, kterou mám položenou na jeho hrudníku. Hladí mě po kloubecích. Nikdo se ke mně nechoval tak něžně. Čas se zastavil – ani nevím, jak dlouho tady spolu jsme.

„Psssst... nekažme si tuhle chvíli,“ zakňourám a přitisknu obličej víc do jeho hrudi. Tváře mi hoří a já nechci, aby mě takhle viděl.

Opravdu se to stalo? A s mužem, kterého znám několik hodin. Asi jsem se zbláznila, ale nelituji toho.

„Promluvmě si o tom ráno,“ zvedne moji bradu, aby mě políbil.

Odpovědí mu bylo moje přikývnutí, protože v ten moment jsem se na nic jiného nezmohla. „Jak myslíš, můj princí, a teď už spi.“

Přehodí si moji nohu přes svou a přitáhne si mě víc k sobě. „Mám spoustu nápadů, ale spánek je ten poslední.“

V podbřišku cítím narůstající touhu. Posadí si mě obkročmo na sebe a já vyjeknu, protože jsem další kolo nečekala, ale líbí se mi ten pohled na něho přímo pode mnou.

„Chci se dívat, jak se nade mnou vznášíš, když do tebe vstupuju.“ Olízne si rty a hladí moje stehna.

Ještě, že je tady šero.

Moje zasténání bere jako odpověď. Trochu mě nadzvedne a pomalu posadí na svoje mužství. Zažívám znovu neskutečný pocit, sice mě ještě všechno bolí, ale ten nový prožitek stojí za to. Opru se o jeho hrud' a pánví se začnu zvedat. Každé přiřazení vibruje mým tělem. Chytne mě za stehna a pomáhá s pohybem nahoru.

„Jsi dokonalá.“ Zatáhne za moje ruce tak, abych se položila na jeho hrudník. Cítím chvění, které se ve mně hromadí. Pohladí mě po zádech a položí vedle sebe. Dá mi pusku na čelo a nadzvedne se tak, aby mi pomohl na čtyři. Zvedne mi zadek nahoru, klekne si za mě a znovu mě celou naplní.

„Chci víc,“ ucedím. Vlna rozkoše mi jde naproti a já se nehodlám tomu pocitu bránit.

„Jak si přeješ, má paní,“ souhlasí. Chytí mě za boky a tvrdě přirazí. Když uslyší syknutí, zpomalí. Zamotá si moje rozpuštěné a zpocené vlasy do ruky a zatahá za ně. Tělo se mi prohne v zádech a já se nastavím tak, že do mě proniká ještě hlouběji.

„Už to nevydržím...“ křičím rozkoší a snažím se udržet na kolenou. „Pojď se mnou, má krásko,“ láká mě.

Mezi námi se rozpoutá bouřlivá extáze. Před očima se mi udělá černo a jen vnímám vzájemné sténání. Pořád do mě přirazí a protahuje můj orgasmus.

„Ted' už jsi jen má,“ zašeptá mi do ucha a schoulí se vedle mě. „Najdu si tě, i kdybych měl prohledat celý svět,“ slíbí. Obejme mě a políbí do vlasů.

Venku začíná vycházet slunce. Když se probouzím, na budíku svítí, že je pár minut před pátou hodinou ráno. Nechce se mi, ale opatrně vyklouznu z jeho náruče.

Zmizet z jeho života bude pro nás oba jednodušší.

Snažím se o tom sama sebe v duchu přesvědčit, i když vím, že tomu nikdy neuvěřím. Nedokážu odtrhnout pohled od muže, který leží v posteli. Utíkám od něj, ale co by udělal, kdyby zjistil, kdo vlastně jsem?

Pomalou si oblékám spodní prádlo a šaty. Jako správná Popelka mu na nočním stolku nechávám jeden střevíček se vzkazem:

NIKDY NA TUTO NOC NEZAPOMENU. P

S posledním pohledem na svého spícího prince se otáčím a mířím ke dveřím připravená vydat se domů.

